

De Zonekrant

KERK & leven

Uittreksel artikels 2024-week 32-33

Sint-Jansviering en processie op 30 juni te Ossel

Jaarlijks wordt op de geboortedag van Johannes de Doper herdacht op 24 juni, volgens de traditie zes maanden vóór Kerstmis. De viering gebeurt dan op 24 juni of de eerstvolgende zondag volgend op de 24ste juni, hetgeen dit jaar dan op 30 juni plaatsvond. Aangezien het dan ook de vijfde zondag van de maand was, werd deze feestelijke viering "geboortefeest van Sint-Jan de Doper" een zoneviering. Dit bracht met zich mee dat er vele aanwezigen waren die elk een geloofsgemeenschap vertegenwoordigden van de Pastorale Zone Samuel Wemmel. Totaal ongeveer een 100tal personen.

Dankzij de tussenkomst van Francis Cooreman konden wij tijdens deze editie rekenen op de aanwezigheid van het "koperensemble Music Time Peizegem".

© Dirk Van Doorslaer

De fanfare van Peizegem, gesticht in 1919, werkte steeds verder aan nieuwe trendzettende projecten hetgeen uiteindelijk in 2004 uitmondde tot het oprichten van Music Time Peizegem, intussen gekend

als een muzikale duizendpoot. Bijgevolg een grote eer om deze muzikanten te mogen begroeten. Met twee trompetten, één hoorn, één trombone, één euphonium en één bas kon het publiek vijf verschillende nummers beluisteren.

In naam van pastoor Jean-Paul en de Osselse geloofsgemeenschap, verwelkomde Jean-Pierre iedereen en in het bijzonder waarnemend burgemeester Lien Casier, schepenen David en schepenen Toon, alsook priester Jérémie die pastoor Jean-Paul heeft bijgestaan. Een dankwoordje aan alle vrijwilligers die deze viering en processie mogelijk hebben gemaakt, zoals het opstellen van de processiehemel, de dragers: zoals het processiekruis, de vlaggen, het wierookvat, de processiehemel, de monstrans en de flambeeuwen, het verzorgen van de receptie en het nemen van de nodige foto's en de aanwezigheid van de vendeliers. Het koor, deze keer uitzonderlijk zonder orgel, beperkte de gezangen tot de Kyrie, Gloria, acclamatie, voorbeden, het heilig tijdens prelatie en het lied van de vrede. Op het einde van de viering werd de volgorde van de processie medegedeeld en werd iedereen uitgenodigd om na de processie deel te nemen aan de receptie in de kerk.

© Dirk Van Doorslaer

De processie werd gevormd door het processiekruis geflankeerd door twee kleine wimpels, de recent gewijde vlag van de tractorvrienden en een kar met daarop verschillende soorten groenten en een kleine tractor, de KBW-vlag en vlaggen van de parochie. Daarna zes vendeliers met de zwaaiende vlaggen en een drager van de tamboerijn, het wierookvat, de processiehemel gedragen door Yves, Sven, Jean-Claude en Dirk. Onder de processiehemel priester Jérémie als drager van de monstrans en pastoor Jean-Paul naast de hemel.

© Dirk Van Doorslaer

De flambeeuwen werden gedragen door waarnemend burgemeester Lien, Jean-Pierre, Jozef, Marc, Eric en Pierre. Terug aan de kerk brachten de muzikanten nog een prachtige melodie en werd de processie afgesloten met het zingen van het 'Tantum ergo'. Ook de receptie was opnieuw een schot in de roos; veel tevreden gezichten, deugddoende gesprekken en mede door een prachtig stralende zon werd dit een onvergetelijke dag.

Jean-Pierre Stalmans

Madonna en kind

Stel dat je een roman wil schrijven met als vertrekpunt de relatie tussen moeder en kind. Stel dat je op zoek gaat naar inspirerend materiaal en je gaat grasduinen in wat de schone kunsten over het onderwerp al zoal hebben opgeleverd. Keuze genoeg. In een naslagwerk kom je terecht op de reproductie van een schilderij van Rubens "Madonna met Kind", opgehangen in een kerk – de Chiesa Nova in Rome- op een plaats waar het een middeleeuws fresco verhult. Ter plaatse gekomen, verneem je dat in dit fresco hetzelfde thema wordt verwerkt, maar bovenal wordt er een miraculeuze invloed aan toegeschreven. Edoch, het is alleen nog te aanschouwen wanneer door een complex katrolsysteem het schilderij van de Vlaamse meester omhoog wordt getrokken. Nog meer intrigerend wordt het wanneer je moet vaststellen dat het doek van Rubens evenmin kan bekeken worden, wegens afgeschermd door een enorme bouwsteiger aangewend voor renovatiewerken aan

de koepel van de kerk. Dit alles overkwam mevrouw Jessa Wildemeersch (zie krantenartikel in De Standaard, 26 juni, bijlage, p. 2-3). Desondanks kwam zij tot het schrijven van de roman " De madonna van het moeras". In deze roman verdiept het hoofdpersonage (Lumi)zich in het doek en de omgeving rond de kerk. Hoe meer zij dit doet, hoe dwingender haar persoonlijke herinneringen zich aan haar opdringen. De kunstenaar omschrijft haar werkstuk als een "kunstdetective met een vleugje magisch realisme". Uit haar roman heeft zij vervolgens nog een theatervoorstelling gedistilleerd. Ik beken ootmoedig het boek (nog) niet te hebben gelezen, noch de theatervoorstelling te hebben meegemaakt. Toch ga ik er van uit dat beiden niet een zoveelste oefening in iconoclasmе vertegenwoordigen, vermits de auteur/actrice vanaf 6 juli in Vlaanderen rondtoert met de theaterversie (programming te vinden op website jessa.be) waaronder –het lijkt

me geen detail- een voorstelling in de OLV basiliek van Tongeren. De reeks eindigt overigens niet ver van hier, in Ternat (CC De Ploter, 17 november 2024).

Wijlen Jan Hoet (bij leven wel eens de “kunstpaus” genoemd, onterecht, tenzij men zijn meer dan middelmatige reislust zou beogen) betreurde ooit, al herinner ik me niet meer wanneer en in welke VRT uitzending, dat de kerk het zo moeilijk heeft om aansluiting te vinden bij het hedendaags kunstenaarschap. In alle eerlijkheid geef ik toe dat ik nogal de neiging heb die mening enig krediet te verlenen. Het is dan ook hartverwarmend dat de figuur van de madonna vandaag nog steeds een vonk tot inspiratie kan zijn voor een kunstenares die niet vervalt in goedkope annihilatie van religieuze bronnen, dan wel ermee aan de slag gaat om een eigentijds verhaal te brengen. Nochtans blijkt zij tegelijk (zie het krantenartikel) kritiek te hebben op het christendom dat (citaat) “zo lang alles heeft bepaald met dogma’s” en zij vraagt zich af (citaat) “ waarom mensen naar iets hogers verlangen, waarom die hemel zo belangrijk is, en...hoe we die hemel hier kunnen beleven”. Deze benadering harentwege kan mogelijks bij een christen tandengeknars opwekken, maar dat zou een risico kunnen inhouden op misplaatste hooghartige afwijzing van haar oeuvre. Mijn inschatting is immers dat de kunstenares oprecht is in haar streven. Overigens, de moeizame weg van de “synodale kerk” toont sinds enige tijd voldoende aan dat de “hemel op aarde” zich niet als een sneltrein in rechte lijnt vooruit baant, maar eerder meandert over hobbelige paden met talloze (al dan niet sinds lang gekende) hindernissen.

Niemand ontsnapt aan het schrijven van het boek van het leven. Sommigen hebben het geluk tot duizenden pagina’s te komen, terwijl anderen nauwelijks een eerste letter kunnen aanbrengen. Schrijvende, zitten we allicht met het conceptuele probleem van een “hemel” als te bepalen in ruimte

en tijd opdat een optimale inschatting ervan mogelijk zou worden. Doet dit uitgangspunt niet een beetje denken aan de passage in “Jezus opgenomen in de hemel” (Hnd. 1.11): “ Gallileeërs, wat staan jullie daar toch naar de hemel te kijken?” Zou het niet kunnen dat de ontdekkingen, het wedervaren van de kunstenares en mogelijks haar creatie een allegorisch perspectief bieden op de vragen die zij zich stelt? Zij weet immers dat er een fresco is, ook al heeft zij het nooit gezien doch er zijn mensen-in wie zij vertrouwen stelt – die ervan getuigen, en dit fresco – hoopt zij- moet inhoudelijk toch enigszins weer te vinden zijn in het schilderij waarvan zij wel al meerdere foto’s te zien kreeg maar dat in volle werkelijke glorie door haarzelf vooralsnog ontdekt moet worden, gelet op de omknellende stellages eromheen die –hoe goed bedoeld ook- eerst geslecht moeten worden. Wars van al deze moeilijkheden blijft er bij de kunstenares een groot verlangen om het schilderij – en vooral het eigenlijke fresco- te zien, mirakel of geen mirakel. Al even belangrijk is dat zij uiteindelijk niet is vervallen in beklag en gejammer (waarom toch wordt mijn kijklust zo gehinderd?), maar integendeel een roman heeft geschreven en zelfs een theaterstuk dat zij met artistieke liefde en toewijding tracht “uit te zenden”.

De essentie van het christendom (denk ik), is niet een kwestie van onvruchtbaar dogmatisme, noch een doorwrochte oefening om vermetel ter langst naar het zwerk te staren zodat daarin de hemel kan ontdekt worden als een aanwijsbare toegangspoort. Een andere piste om te bewandelen is uitgaan van het voorstel: “*Als iemand Mij liefheeft, leeft hij volgens Mijn woord, en mijn Vader zal hem liefhebben, en Ik en mijn Vader zullen tot hem komen en in hem gaan wonen*” (Joh 14, 23)?

Toegegeven, magie valt daarin niet te ontwaren.

Johan

ROME : ONZE-LIEVE-VROUW TER SNEEUW

In de nacht van 4 op 5 augustus van het jaar 352 (volgens andere bronnen 356 of 358) had een zekere Johannes, een rijke christen in Rome, een vreemde droom : Maria gaf hem de opdracht om een kerk te stichten op een van de zeven heuvels van Rome, en wel op de plaats waar het 's anderendaags – 5 augustus, in Rome ! - zou sneeuwen. Johannes vertelde 's anderendaags 's morgens zijn droom aan paus Liberius. En deze had die nacht precies hetzelfde gedroomd. En op die fameuze vijfde augustus zagen de twee inderdaad sneeuw neerwarrelen op het hoogste punt van de Esquilijn. Paus Liberius bakende direct in de sneeuw de omtreklijnen af van de plaats waar de kerk gebouwd zou worden (op kosten van Johannes) : de Basilica Sanctae Mariae Maioris ad Nives, Onze-Lieve-Vrouw-ter-Sneeuw, beter bekend als de Santa Maria Maggiore. De kerk wordt ook soms de Basilica Liberiana genoemd, naar paus Liberius. Deze stichtingslegende wordt uitgebeeld op een mozaïek uit de dertiende eeuw op de gevel van de kerk. Ook in de kapel van Paulus V is een verguld bronzen reliëf te zien, dat de paus voorstelt die de omtrek van de kerk aftekent in de sneeuw.

Elk jaar op 5 augustus wordt dit "sneeuw wonder" herdacht in de Santa Maria Maggiore : La Festa della Madonna della Neve. Tijdens de eucharistieviering van 10 uur, waarin de aartspriester van de basiliek voorgaat, laat men tijdens het Gloria van boven in de kerk witte dahliablaadjes naar beneden dwarrelen (vroeger waren het rozenblaadjes). Ook tijdens de vespers van 17 uur gebeurt dit, tijdens het zingen van het Magnificat. Sinds 1983 wordt het ook moderner aangepakt : vanaf 21 uur is er een show op het plein voor de basiliek, met licht, beeld, muziek, zang en lezingen, en om middernacht komen de sneeuwkanonnen in actie, die een laag wit schuim op het plein voor de kerk spuiten – dikwijls nog bij een temperatuur van rond de 30° Celsius.

Van die eerste kerk van Johannes en Liberius is er geen spoor bewaard gebleven. Misschien stond ze op een iets andere locatie. De huidige kerk werd gebouwd na het concilie van Efeze in het jaar 431, waar Maria niet enkel bevestigd werd als moeder van Jezus, maar ook als moeder van God, als "Maria Theotokos". De opdrachtgever tot de bouw van de kerk was paus Sixtus III. Onder deze kerk zijn wel Romeinse resten teruggevonden, die bezocht kunnen worden.

De Santa Maria Maggiore ligt – met enige afstand ertussen - recht tegenover de San Giovanni in Laterano, en is ermee verbonden door de Via

Merulana. Op het plein van de Santa Maria Maggiore werd in 1614 een zuil opgericht in opdracht van paus Paulus V, als tegenhanger van de obelisk aan het andere uiteinde van de Via Merulana aan de San Giovanni in Laterano. De marmeren zuil van de Santa Maria Maggiore komt uit de basiliek van Maxentius op het Forum Romanum.

De Santa Maria Maggiore is niet de oudste Maria-kerk in Rome. Dat is de Santa Maria in Trastevere. Maar het is wel de belangrijkste van de tientallen Maria-kerken in de stad (volgens sommigen zijn het er 80 in totaal), en vandaar de titel "Maggiore". Volgens anderen wijst "Maggiore" erop dat de kerk van de vijfde eeuw groter was dan de oorspronkelijke kerk van Johannes en Liberius.

De oorspronkelijke buitenkant van de 5de-eeuwse Santa Maria Maggiore wordt volledig aan het zicht onttrokken door een aantal palazzi die er in de 17de en 18de eeuw tegenaan gebouwd zijn, bedoeld voor kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders. In de 18de eeuw werd voor de kerk ook een portiek gebouwd, met daarboven een loggia. Hierdoor wordt het 13de-eeuwse mozaïek van de voorgevel grotendeels verborgen. Het mooist zie je het nog 's avonds als het verlicht is.

Maar ook binnen in de kerk kan je prachtige oude mozaïeken bewonderen. Boven de architraaf van het middenschip zijn panelen te zien die nog dateren uit de vijfde eeuw. Ze stellen scènes uit het oude testament voor. Specialisten hebben hier niet minder dan 180 verschillende kleurschakeringen ontdekt.

Ook de triomfboog vooraan is versierd met mozaïeken uit de vijfde eeuw. Die in de apsis dateren uit de 13de eeuw.

De vloer van de basiliek dateert uit de 12de eeuw, en is uitgevoerd in een prachtige "cosmaten"-techniek.

Minstens even spectaculair is het cassettenplafond uit de 15/16de eeuw. Volgens de legende is het bladgoud dat het plafond versiert, het eerste goud dat vanuit het pas ontdekte Amerika naar Europa was gebracht, en door de Spaanse vorsten geschonken was aan kardinaal Rodrigo Borja (Borgia), de latere paus Alexander VI.

Het hoogaltaar is een porfieren sarcofaag uit de oudheid.

En in de crypte staat een schrijn waarin sinds de zevende eeuw stukjes hout van de kribbe van Bethlehem bewaard worden. Dit was een geschenk van de toenmalige patriarch van Jeruzalem aan paus Theodorus I. Vandaar werd de

basiliek vroeger ook wel eens “Onze-Lieve-Vrouw van de Kribbe” genoemd, of “Bethlehem van het Westen”.

De 14de-eeuwse klokkentoren (campanile) van de basiliek is met zijn 75 meter de hoogste van Rome.

Maar verlaat de basiliek niet zonder een bezoek gebracht te hebben aan het museumje, aan de schatkamer. Daar moet je zeker en vast de kerststal van Arnolfo di Cambio gaan bekijken. Dit is de oudst gekende uitbeelding van de kerststal, zoals wij ze nu nog kennen. Ze is gemaakt op het einde

van de 13de eeuw; de Maria met kind is gerestaureerd in de 16de eeuw. De opdracht voor de beeldengroep werd gegeven in het jaar 1292 door paus Nicolaas IV, de eerste franciscaan die paus geworden is. Hij werd geïnspireerd door Franciscus van Assisi, die in 1223 de eerste (levende) kerststal had gecreëerd in Greccio, in de buurt van Assisi.

In Vlaanderen is er een Onze-Lieve-Vrouw ter Sneeuw-parochie in Borgerhout en Destelbergen.

Constant

© Goedele De Vocht

Stilstaan bij het Evangelie: Homilie van de voorbije zondagen: Zeventiende zondag door het jaar

HIJ LIET DE BRODEN UITDELEN ZOVEEL MEN MAAR WILDE

Vandaag en de volgende drie zondagen door het jaar lezen we uit het zesde hoofdstuk van Johannes. Centraal daarin staat "brood". Het hoofdstuk begint met de "wonderbare broodvermenigvuldiging".

Evangelie (Johannes 6, 1-15)

Enige tijd later stak Jezus het meer van Galilea over, ook het meer van Tiberias genoemd. Een grote massa mensen volgde Hem omdat ze de tekenen gezien hadden die Hij aan de zieken verrichtte. Jezus trok het gebergte in en ging daar zitten met zijn leerlingen. Het was kort voor het Joodse Paasfeest. Toen Jezus zijn ogen opsloeg en zag dat er een massa mensen naar Hem toestroomde, zei Hij tegen Filippus: "Waar zullen we brood halen om al die mensen te eten te geven?" Dit zei Hij bij wijze van proef; Hij wist zelf wel wat Hij ging doen. Filippus antwoordde: "Zelfs als we voor tweehonderd denariën brood kopen, is dat niet genoeg om ieder ook maar een klein stukje te geven." Een van zijn leerlingen, Andreas, de broer van Simon Petrus, merkte op: "Er is hier een jongen die vijf gerstebroden en twee gedroogde visjes bij zich heeft; maar wat hebben we daaraan voor zo'n aantal?" Hierop zei Jezus: "Zeg tegen de mensen dat ze moeten gaan zitten." Er was daar veel gras en ze gingen dus zitten; er waren ongeveer vijfduizend mannen. Daarop nam Jezus de broden, en na het uitspreken van het dankgebed, deelde Hij ze uit onder de aanwezigen, en zo ook de vissen, zoveel ze maar wilden. Nadat ze volop hadden kunnen eten, zei Hij tegen zijn leerlingen: "Verzamel nu de overgebleven brokken, zodat er niets verloren gaat." Ze verzamelden ze dus: twaalf korven vulden ze met brokken die van de vijf gerstebroden na de spijziging waren overgebleven. Bij het zien van het teken dat Jezus verricht had, zeiden de mensen: "Dit is ongetwijfeld de profeet die in de wereld zou komen." Omdat Jezus doorhad dat ze Hem met alle geweld gingen meenemen en tot koning uitroepen, trok Hij zich weer, geheel alleen, in het gebergte terug.

Manu Verhulst neemt uit deze tekst drie opvallende gedachten. Een eerste is: "Hij sprak een dankgebed uit." Het klinkt heel gewoon, alsof het niet kan ontbreken. Wij, westerse mensen vinden onze welvaart en onze overvloed heel gewoon en normaal. We vinden het zelfs een recht: recht op

voedsel, recht op water, recht op energie, recht op sociale zekerheid... Maar daar dankbaar voor zijn is iets van een andere orde geworden.

"Eucharistie" betekent "dankzegging". Elke keer bidden we: "Brenge we dank aan de Heer onze God. Hij is onze dankbaarheid waardig." Laat dit meer dan holle woorden zijn.

Een tweede, meer opvallend kenmerk in dit verhaal is het meedelen van zijn bezit. Hier zijn het vijf gerstebroden en twee gedroogde visjes. Zouden wij het in die omstandigheden afgestaan hebben? Of verkocht? Of in een hoekje opgegeten? Wij zien bezit niet als iets dat gedeeld moet worden, maar als iets dat geïnvesteerd moet worden, winst moet opleveren. Wat je teveel hebt is een middel om nog meer te bezitten. Deze vijf broden en twee vissen kunnen zelfs model staan voor de wereldeconomie. Als de rijke landen hun rijkdom niet steken in de landen in moeilijkheden, niet delen door bijvoorbeeld kwijtschelding van schuld, kunnen ook die rijke landen in de problemen komen. We zijn allemaal op elkaar aangewezen.

Hoe klein onze bijdrage tot het goede ook is, ze zal leiden tot méér, misschien zelfs tot overvloed.

En de derde gedachte is misschien nog de meest actuele: "Haal nu de overgebleven brokken om niets verloren te laten gaan." Ons moderne systeem is gebaseerd op consumptie (en dus verspilling). De mensen moeten steeds meer verbruiken, steeds vroeger iets weggooiën, anders valt de productie stil en wordt er geen winst gemaakt. Maar de grondstoffen van moeder aarde zijn niet onbepikt, en verspilzucht betekent ook vervuiling. Eén miljard mensen op aarde lijdt honger, en tegelijk gaat een derde van de wereldvoedselproductie verloren (door gebrekkige infrastructuur, door slordigheid, door onverantwoorde kieskeurigheid...)

Geloven in het evangelie is een levenshouding, een manier om met bezit om te gaan, en met de goederen van deze wereld. Die kleine jongen met zijn vissen en zijn gerstebroodjes staat model voor de christen die vandaag Gods droom wil realiseren. Het wonder begint vandaag, bij ons, kleine mensen, in dankbaarheid, edelmoedigheid en solidariteit.

Constant

WIE TOT MIJ KOMT, ZAL GEEN HONGER HEBBEN

Evangelie (Johannes 6, 24-35)

Toen Jezus nergens te zien was, en ook zijn leerlingen niet, stapten ze in de boten en voeren ze naar Kafarnaüm om Jezus te zoeken. Ze vonden Hem aan de overkant van het meer en vroegen Hem : “Rabbi, wanneer bent U hier gekomen ?”

Jezus gaf ten antwoord : “Waarachtig, Ik verzeker u : u zoekt Mij niet om dat u tekenen hebt gezien, maar omdat u volop hebt kunnen eten. U moet niet zoveel werk maken van vergankelijk voedsel, maar liever van het voedsel dat blijft, het voedsel van het eeuwige leven, dat de Mensenzoon u zal geven, want op Hem heeft de Vader, God zelf, zijn zegel gedrukt.”

Daarop zeiden ze : “Wat moeten we doen als we de werken willen verrichten die God van ons vraagt ?”

Jezus gaf hun ten antwoord : “Dit werk vraagt God van u : dat u gelooft in Hem die Hij gezonden heeft.”

Daarop zeiden ze : “Maar U, welk teken verricht U dan wel ? We willen zien om U te kunnen geloven. Op welk werk kunt U zich beroepen ? Onze voorouders hebben in de woestijn het manna gegeten, zoals geschreven staat : ‘Brood uit de hemel gaf hij hun te eten.’” Jezus hernam : “Waarachtig, Ik verzeker u : niet Mozes heeft u het brood uit de hemel gegeven; mijn Vader is het die u het brood uit de hemel geeft, het echte. Want het brood dat God geeft, is Hij die uit de hemel neerdaalt en aan de wereld leven geeft.”

“Heer”, zeiden ze, “geef ons dat brood dan, voor altijd.” Jezus antwoordde : “Ik ben het brood om van te leven. Wie naar Mij toekomt,, krijgt geen honger meer, en wie in Mij gelooft, krijgt nooit meer dorst.”

“Geef ons heden ons dagelijks brood”, zo bidden we in het Onze Vader.

In het boek Exodus waren de Israëlieten aan het morren, ontevreden in de woestijn, omdat ze niet meer konden genieten van de vetpotten van Egypte. En Mozes gaf ze dagelijks manna uit de hemel.

Vijfduizend mannen zaten aan de overkant van het meer, zonder voedsel in de bergen. Ze hebben de broodvermenigvuldiging meegemaakt, en staan hier vandaag terug.

In Gaza en zoveel andere plaatsen in de wereld zouden de mensen doodgelukkig zijn met een dagelijks brood.

“Geef ons heden ons dagelijks brood”.

Vroeger moesten de mensen dat elke dag bidden, dankbaar dat er elke dag brood op de plank lag. Het

Griekse woord dat vertaald is door ‘dagelijks’ is ‘epiousion’. Dit is niet het gewone woord voor ‘dagelijks’, en het komt ook nergens anders voor in de Griekse literatuur. Het is ook een vreemde vorm, en er zijn verschillende interpretaties mogelijk. In het Latijn is het vertaald als ‘cotidianum’, ‘dagelijks’ in het Nederlands. Maar er bestaan ook andere Latijnse vertalingen voor ‘epiousion’, zoals ‘superstantialem’ (van een hogere substantie), ‘perpetuum’ (eeuwig), ‘venientem’ (komende, toekomstig), of ‘crastinum’ (van morgen).

Ik denk dat de passage uit het evangelie van Johannes vandaag een beetje licht werpt op dit ‘dagelijks brood’. Brood is basisvoedsel, het fundament om te leven. De basis van het leven voor ons Christenen, het fundament van ons bestaan, dat is Jezus, de mensgeworden Zoon van God. Hij is niet voor niets geboren in een kribbe, een voederbak. En de basis van wat Hij verkondigde was : Bemin God boven al, en uw naaste zoals uzelf.

Als we dat gebod in praktijk willen brengen, dan is dat delen van vorige week hierbij heel belangrijk. En dan komt er voor ons mensen, voor alle mensen op aarde, perspectief, dan verwijst dat ‘dagelijks’ brood inderdaad niet enkel naar ons dagdagelijkse voedsel, maar ook naar iets verders, iets toekomstigs, iets hogers.

Dan krijgen de Israëlieten na veertig jaar manna in de woestijn perspectief, zicht op een land van melk en honing.

Dan krijgen de vijfduizend mannen aan de overkant van het meer perspectief geboden op een gemeenschap waar Gods liefdevolle aanwezigheid de 613 geboden en verboden van de oude wet ver overstijgt.

Dan krijgen de zovele mensen op de wereld perspectief op een nieuw leven, een nieuwe toekomst. Dan krijgen de miljoenen mensen op deze aarde die inderdaad dagelijks moeten bidden op bedelen voor hun brood, perspectief op een menswaardig leven.

En dan zullen we allemaal op deze aarde een beetje gelukkiger zijn in dat land van melk en honing, met een snee kramiek met goei boter, of zelfs een pateeke met crème fraîche voor iedereen.

Constant

Doopsel

OSSEL Sint-Jan de Doper

Werd door het doopsel op 6 juli 2024 opgenomen in onze geloofsgemeenschap:
Gaston, zoontje van Tim Haelterman en Magali Blomme.

RELEGEM Sint-Jan de Doper

Werd door het doopsel op 21 juli 2024 opgenomen in onze geloofsgemeenschap:
Milan, zoontje van Michaël Verdoodt en Claudia Campe.

Proficiat aan deze jonge gezinnen

Overleden

BRUSSEGEM Sint-Stefanus

Mevr. Jeanne De Velder, echtgenote van Freddy De Pooter, wonende Dorpstraat 61, Merchtem. Ze werd geboren in Brussegem op 8 mei 1939 en overleed in Aalst op 11 juli 2024.
We namen afscheid van haar op 18 juli.

Dhr. Martin De Saeger, weduwnaar van Mariette Leemans (2008). Hij zag het levenslicht in Groot-Bijgaarden op 3 december 1934 en overleed in het WZC De Faluintjes te Baardegem op 13 juli 2024. De begrafenis had plaats op 20 juli in Brussegem.

RELEGEM Sint-Jan De Doper

Mevr. Maria Depyper, echtgenote van Willy Touquet, wonende Kanariestraat 26 te Relegem. Ze werd geboren te Poperinge op 8 september 1946 en is overleden in het UZ Brussel te Jette op 7 juli 2024. Zij was jarenlang vrijwilligster op de afdeling Oncologie in het UZ Brussel en vrijwilligster bij ziekenzorg Relegem. Wij hebben haar op 12 juli toevertrouwd aan Gods liefde en zorg.

WEMMEL Sint - Engelbertus

Dhr. Emiel Vanhuyneghem, weduwnaar van José Van den Bossche, wonende Winkel 128, geboren te Wemmel op 12 juli 1935 en overleden te Wemmel op 23 juni 2024.

Mevr. Elza Baert, weduwe Frans Verbeek, wonende: Koning Leopold III laan 35, geboren te Wemmel op 6 augustus 1926 en overleden te Merchtem WZC Martinas op 25 juni 2024.

Mevr. Danielle Longly, echtgenote van Jacques Devroye, wonende: Koning Leopold III laan 51, geboren te Anderlecht op 22 december 1940 en overleden te Jette op 22 juli 2024.

Dat deze dierbare overledenen mogen rusten in Gods vrede.

Vieringen van de komende zondag: Negentiende zondag door het jaar en 15 augustus, Onze-Lieve-Vrouw Tenhemelopneming

BRUSSEGEM Sint-Annakapel

Dinsdag 13 augustus

19.00u: Eucharistieviering

HAMME Sinte-Goedele

Zondag 11 augustus

Geen viering

OSSEL Sint-Jan-de-Doper

Zondag 11 augustus

9.00u: Eucharistieviering

Lector: Geneviève Dolivier

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Zondag 11 augustus

10.30u : Gebedsdienst

Lector: Lieve Heiremans

Misdienaars: Audrey en Lila

Donderdag 15 augustus

10.30u: Eucharistieviering, met bloemenhulde

Lector: Linda Van Den Spiegel

Misdienaars: Lirane, Eurielle en Naomi

WEMMEL Sint-Engelbertus

Zaterdag 10 augustus

17.30u : Eucharistie (NL)

Zondag 11 augustus

11.00u: Eucharistie (F)

Woensdag 14 augustus

17.30u : Eucharistie (NL)

Donderdag 15 augustus

11.00u: Eucharistie (F)

WEMMEL Sint-Servaas

Zondag 11 augustus

10.30u: Eucharistieviering

Intenties: Jaarmis Adolf Van Rode, Marie

Vervoeren, Joannes Van Rode, Wivine Merens

Onze-Lieve-Vrouw van Altijddurende Bijstand, uit dank.

Donderdag 15 augustus

10.30u: Gebedsdienst

Intenties: Jean De Coninck en Maria De Mulder, hun ouders, haar broer en haar zus